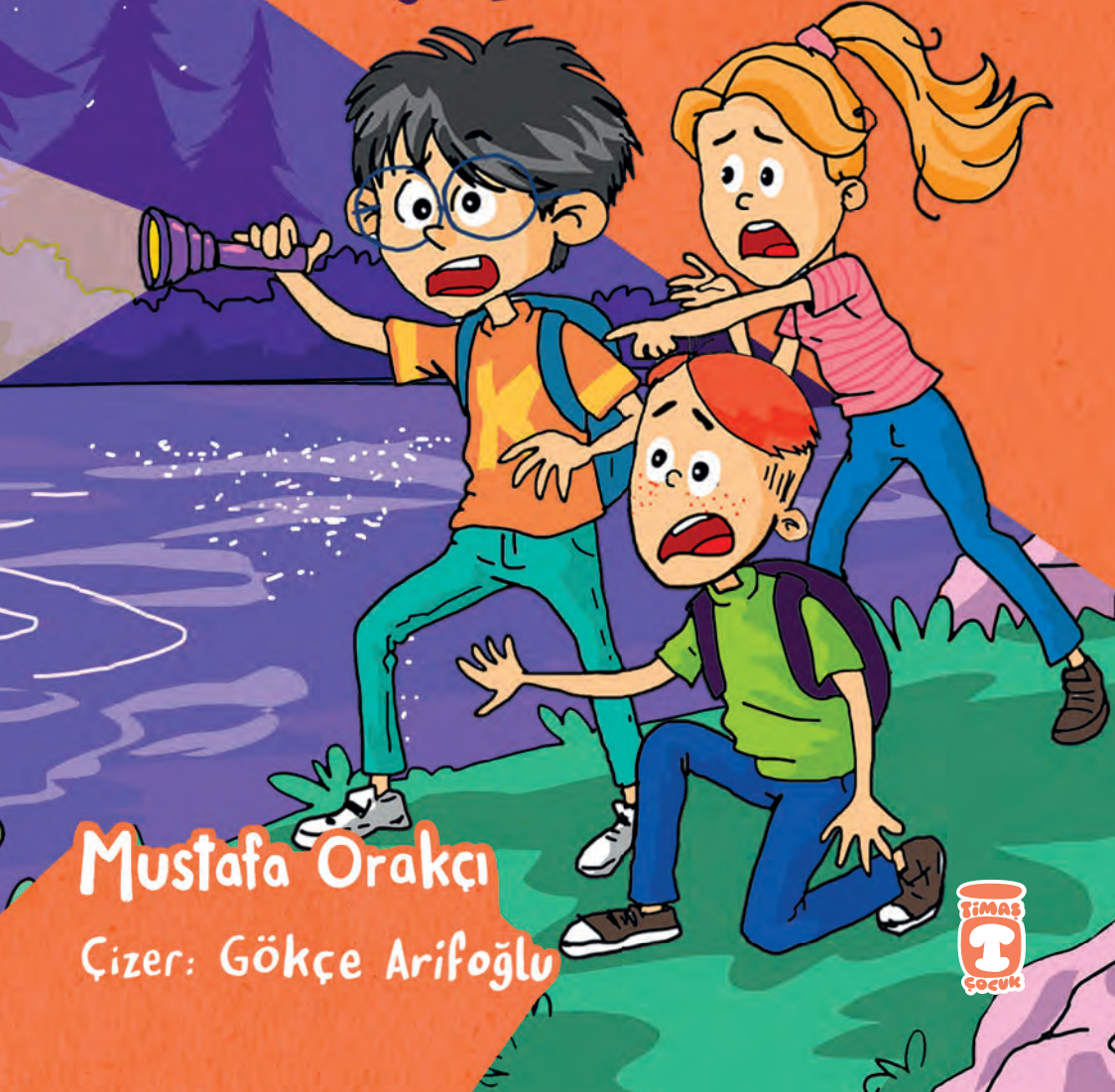

KAGAN

GÖLDEKİ HAYALET

Mustafa Orakçı

Çizer: Gökçe Arifoğlu

KASABADA GEÇEN GÜNLER

Nineme destek olmak ve kayıp dedemi bulmak için kaldığım bu kasabada günler oldukça renksiz geçiyordu. Evime, yani şehre dönmek istiyordum ama ninemi geride bırakmaya içim elvermiyordu.

– Nine, herkes dedemin geri dönmeyeceğini düşünüyor. Babamların yanına gelsen daha rahat etmez misin?

Ninemin cevabı oldukça netti:

– **Deden döndüğü zaman burada olmak istiyorum, Kağan.**

Onun geri döneceğine inanıyordu. Ben ise inanmıyordum. Kayalıklarda onun kıyafetlerini bulup polise teslim etmiştik. Daha sonra eve bir ekip gelip inceleme yapmış, böylece kıyafetlerin dedeme ait olduğu

kesinleşmişti. Bunun üzerine arama çalışmaları yeniden başladı. Ancak kıyafetlerin bulunduğu yere defalarca bakılmasına rağmen bir sonuç çıkmadı. En sonunda aramayı bıraktılar.

Ninem bu olaylardan sonra iyice sessizleşti, benimle daha az konuşmaya başladı. Onu yalnız bırakmamak için Asya ve Onur’la birlikte neredeyse her gün bizde buluşur olduk. Ninemi neşelendirmeye çalıştık. Asya ve Onur bu

“NEŞELENDİRME” konusunu biraz yanlış anlamış olabilir

ama yine de herkes elinden geleni yapıyordu.

Bazen kötü olaylar üst üste gelir, insanın morali daha da bozulur. Ninemin hüznü, arkadaşlarımla şaklabanlıkları yetmezmiş gibi dedemin hediye ettiği pusula da her nedense bozuldu. Nasıl oldu anlamadım ama dedemin kıyafetlerini bulduğumuz

mağaraya çıkan merdiven altı tünelini keşfettikten sonra arızalandı. Bu pusula bize önce yer altı tünelini, sonra da mağarada doğru yolu göstermişti. Bu, kuzeyi gösteren sıradan bir pusula değildi; sanki sürekli bir şeyleri arıyor gibiydi. İbresi kuzey yerine bize tüneli ve mağaradaki yolu göstermişti. Şimdi ise ibresi hiç hareket etmiyordu.

Asya ve Onur’la birlikte kasabanın saatçisinin yolunu tuttuk. Belki pusuladaki sorunu çözebilirdi.

Saatçiye varınca kapalı bir kapıyla karşılaştık.

“Cenaze dolayısıyla kapalıyız. Birkaç gün sonra açılacağız. Anlayışınız için teşekkür ederiz.”

– Anlaşılan o ki ipuçlarını bir süre kendimiz bulmaya çalışacağız, dedim. Saatçi açıldığında gelip pusulayı yaptırırız.

Bozuk pusulayı cebime attım. Son yaşananlardan sonra, dedemi bulma hayalim de sönüyordu. Pusula çalışsa ne değişecekti ki? Onun bir yerlerde yaşadığına inanmak istesem de geri döneceğine dair umudum artık tükenmişti.

İLK KARŞILAŞMA

Kimsenin olmadığı bir akşamüzeri ipimi, sırt çantamı ve kafa lambamı aldım. Elimde ne bir ipucu ne de bir umut kalmıştı. Ama ninemi üzgün görmeye dayanamıyordum. Dedemin kıyafetlerinin bulunduğu yeri bir kez daha görmek istedim. Çok zayıf bir ihtimal de olsa işe yarayacak bir ipucu bulabilirdim. Tek başıma oraya gitmekten korkuyordum ama kayıp dedem için bir şeyler yapma isteğim, endişemi bastırıyordu.

Merdiven altına girip o küçük kapıyı açtım. İçeriden **korkutucu bir rüzgâr sesi** geldi, üşüdüğümü hissettim. Sadece vücudum değil içim de ürpermişti. Derin bir nefes alıp bütün cesaretimi topladıktan sonra uzun ve karanlık tünele girdim.

Korkudan nefes alış verişim hızlanmıştı. Durup gözlerimi kapayarak düzenli nefes almaya çalıştım. Sakinleşmeye ve soğukkanlılığa ihtiyacım vardı. Böylece daha mantıklı hareket edebildim.

– **KAĞAN, KORKMA! KENDİNE GEL,** dedim kendi kendime.

Derin derin nefes alıp vermeye devam ettim. Biraz olsun sakinleşmişim. Sonra gözlerimi açtım ve cesaretimi topladım. Kafa lambamın aydınlattığı yolda yürümeye başladım. Gözlerim karanlığa alışınca biraz daha rahatladım. Artık etrafı daha net görebiliyordum. O anda dedemin sesi yankılandı zihnimde:

“Karanlıktan korkma.

Gündüz ne varsa, karanlıkta da onlar var. Sadece sen göremiyorsun. Bazen endişelerimiz gözlerimizi kapatır, gerçeği görmemizi engeller. Esas korkman gereken budur.”

Tünel bittiğinde yarasaların olduğu yüksek tavanlı mağaradan geçtim. Hiçbir yarasaı uyandırmamaya çalıştım. Ses çıkarmadan geçmeyi başardım.

Yolun kalan bölümündeki koridorda bastığım yerlere oldukça dikkat ederek yürüdüm. Çamurda kayıp düşmek istemiyordum. Yol ayrımından da geçtikten sonra dedemin kıyafetlerini bulduğum mağara girişine geldim.

İçeride birisi vardı. Daha doğrusu bir şey... Kapüşonunun altından yüzü görünmüyordu, gri parlak bir kıyafete sarılmıştı. Onu görür görmez tüylerim diken diken oldu.

Bir an konuşamadığımı ve hareket edemediğimi sandım. Bulduğum yerden kımıldayamadım. Bu şey mağara ağzında öylece duruyor ve etrafa ışık saçıyordu. Kafamdaki lambanın ışığı yüzünden beni fark etmesi uzun sürmedi. Hemen lambamı kapattım ama artık çok geçti. Bana döndü. Gri kumaş gibi

yüzü de parıl parıl parlıyordu. Bu ışıltının arkasında bembeyaz bir yüz ve masmavi gözler gördüm.

Beni görünce kollarını yana doğru açıp bağırmaya başladı. O bağırınca sanki etrafa saçtığı ışık daha da artmıştı. Üstüme yürüdü. **O AN TEK SEÇENEĞİM KAÇMAKTI.**

Arkamı döndüm ve kafa lambamı bile yakmaya fırsat bulamadan kaçmaya başladım. O da benim peşime düştü. Karanlık tünele girince her şey daha da korkunç bir hâl aldı. Hayaletin arkamdan geldiğini ve bana doğru yaklaştığını hissediyordum.

Korkudan ayaklarımı güçlükle hareket ettirebiliyordum. Yakalanmam an meselesiydi. O an aklıma Onur ve Asya'yla buraya son gelişimiz geldi. Onur korkudan büyük bir çığlık atmış ve olanlar olmuştu. Bunu bir taktik olarak kullanabilirdim. Avazım çıktığı kadar bağırdım.

İşte o an binlerce yarasa tünelin tavanından havalandı. Doğruca arkamdan gelen hayalete doğru uçmaya başladılar. Hemen yere yattım ve arkama baktım. Hayalet arkasını dönmüş kaçıyordu.

Yarasaların tamamı mağarayı boşalttıktan sonra koşmaya devam ettim. Uzun süre geldiğim yolu takip ettim. Kapıyı bulmam ve açıp merdiven altındaki odaya dönmem çok zor olmadı. Cebimden aceleyle kapının anahtarını çıkarıp deliğe takmaya çalıştım. Fakat heyecandan elim ayağım titriyordu, anahtarı deliğe sokamıyordum. Nihayet kapıyı kilitledim. Hemen yanı başımda duran kocaman eski çeyiz sandığını çeke çeke kapıya dayadım. Onun üstüne de odada ne kadar büyük eşya varsa yığdım.

Artık güvende sayılırdım.

Her ihtimale karşı odama çıktım ve kapıyı kilitledim. Ardından yatağıma atlayıp beklemeye başladım. Ne kadar beklediğimi bilmiyordum, uyuya kalmışım.

Uyandığımda nedense alt kata inmeye cesaret edemiyordum. Balkona çıktım, oradan da Asyaların balkonuna geçtim. Odasının ışığı yanıyordu. Üç kez cama tıklattım. Çok geçmeden önce perde sonra da balkon kapısı açıldı. Asya beni gördüğüne pek şaşırmadı.

- Aşağıda buluşalım, anlatacaklarım var, dedim Asya'ya.

Sonra odama geri döndüm. Kapımın kilidini açıp kafamı dışarı uzattım. Etrafı dinlemeye çalıştım. Mutfaktan sesler geliyordu. Anlaşılan ninem yemeği hazırlıyordu. Biraz olsun içim rahatladı. Sakince aşağıya indim.

- NİNE, BEN BİRAZ DIŞARI ÇIKIYORUM.

Tezgâhın üzerinde duran kurabiyelerden iki tane alıp mutfaktan çıktım. Kapıya yönelirken bir an durup merdiven altını dinledim. Bir ses gelmiyordu.

Tam kapıdan çıkarken ninem seslendi:

- Kağan, birazdan yemek yiyeceğiz. O yüzden çabuk gel.

- TAMAM, NİNE.

KORKUYLA YÜZLEŞME

Kapıdan çıktığımda Asya beni bekliyordu. Elimdeki kurabiyelerden birini ona verdim. Çardağa doğru yürüdük. Asya yüzüme dikkatlice baktı.

**– Ne oldu sana, Kağan? Balkon-
da da bir şey söylemedin. Yü-
zün bembeyaz olmuş!**

Önce etrafıma baktım, ardından olanları anlatmaya başladım:

– Dün gece tek başıma merdiven altından tünele girdim. Dedemin kıyafetlerini bulduğumuz yere kadar gittim.

– Ne dedin sen? Bu çok tehlikeli Kağan. Ya başına bir şey gelseydi?

– Geldi de zaten! Orada bir hayaletle karşılaştım.

Asya çok şaşır mışa benziyordu.

– Yoksa göldeki hayaletle mi karşılaştın?

– İyi ama sen bunu nereden biliyorsun?

Asya iç çekip konuştu:

– Kasabada son zamanlarda herkes bu hayaleti konuşuyor. Galip Amca'nın başına gelenler bizi meşgul ettiği için bundan sana bahsetmemiş olabilirim. Şimdi olaylar biraz durulsa da geçen haftalarda bütün kasaba göldeki hayaleti konuşuyordu. Sen bu hayaleti gördüğüne emin misin?

– Evet, gördüm. Gri renkteydi ve parlıyordu. Üstelik uzun bir süre beni kovaladı.

Asya'nın ağzı açık kalmıştı. Şaşkınlıktan elindeki kurabiyeyi yemeyi unutmuştu:

– **EE, NASIL KURTULDUN?**

– Beni tünelde epey kovaladı. Ben de yaraları ür-küttüm. Sağ olsunlar, onlar da hayatımı kurtardı. Peki, sence gördüğüm şey neydi?

– Benim asıl merak ettiğim soru şu, dedi Asya. Aca-
ba göldeki hayaletin dedenin kıyafetlerinin olduğu
yerde ne işi var? Galip Amca'nın kaybolmasıyla bir
bağlantısı olabilir mi?

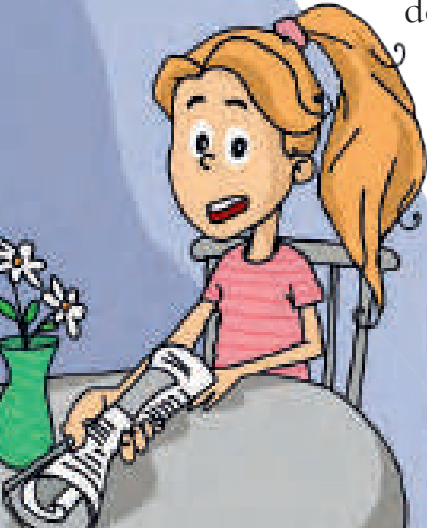
Ertesi gün Onur, Nefis Kurabiyeler Dükkan'ında
hiç dinlenmeden çalışıyordu. Biz de Asya'yla bir ma-
saya oturmuş, dün akşam gördüğüm şey hakkında
konuşuyorduk.

Onur hem işi olduğu hem de hayalet konusun-
dan hoşlanmadığı için yanımıza pek uğramıyordu.
Asya, çantasından geçen haftaya ait bir gazete çıkā-
rıp bana uzattı.

– Buna baksan iyi olacak, Kağan.

Gazeteyi okuyunca Asya'nın anlattıklarını
daha iyi anladım. Hayalet, daha önce pek çok
defa görölmüş ve gazetelere çıkmıştı.

“Turizm açısından gelişmek-
te olan kasabamız, bu kez de
hayalet dedikodularıyla uğra-
şıyor. Geçen haftalarda pek
çok kasaba sakininin tanık
olduğu bu sözde hayalet, et-

rafa ışık saçıyor. Bunun bir şaka olduğunu iddia edenler bulunduğu gibi gerçek olduğuna inananlar da var. Bu durumun bir şekilde açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Yaz sezonu başladı. Her geçen gün daha çok ziyaretçinin geldiği kasabamız, bu hayalet dedikoduları yüzünden turist kaybedeceğe benziyor.”

– Dedemle bu hayaletin bir bağlantısı olup olmadığını bulmamız lazım, dedim.

Biz konuşurken Onur fırsatını bulup yanımıza geldi.

– Arkadaşlar, yine mi şu hayalet meselesi? Artık başka bir konuya geçsek? Bu konu beni geriyor.

Asya, Onur’u duymazlıktan geldi.

– İsterseniz gidip bu haberi yapanlarla konuşabiliriz. Gazete binasının yerini biliyorum. Gazeteciler her gün yeni haberler topluyor. Yazılardan fazlasını biliyor olabilirler.

Onur’un mesaisi bitince yola koyulduk. Gazete binası, Asya’nın annesinin çalıştığı kütüphanenin yakınındaydı.

Yol boyunca kimse konuşmadı. Benim aklımda hayaletten ziyade dedem vardı. Hayalet meselesinin dedemle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek için can atıyordum.

Belki bu sayede dedeme ulaşmak için bir yol bulabilirdik. Elimizdeki tek ipucu, dedemin kaybolduğu yerde rastladığım ve beni gördüğüne hiç de memnun olmayan o hayaletti. Ne yapıp edip onun ne ya da kim olduğunu ve orada ne işi olduğunu bulmamız gerekiyordu.

Binanın kapısından içeri girdik. Karşımıza küçük bir oda çıktı. Odada çalışan iki kişi vardı. İkisi de Asya'yı tanıyordu.

– Hoş geldin Asya, dedi biri. Epey zamandır seni buralarda görmüyoruz.

– Evet, bu sıralar biraz meşgulüm de...

Gazetecilerden diğeri bize seslendi:

– Size de merhaba, gençler.

Onur'la aynı anda **“MERHABA!”** dedik. Hemen ardından kendimi tanıttım.

– **Benim adım Kağan, bu da Onur.**

Az önce Asya'yla konuşan gazeteci beni tanımaya çalışıyor gibiydi. Hemen kendimi açıklamaya çalıştım.

– Ben Galip Bey'in torunuyum. Şu kaybolan Galip Bey...

